

А далі плівка стерлася. Обрив...
Тепер одне залишилось – чекати...
Граційно вигне шию об'єктив,
І вип'є кольори змія оката.

У цьому фільмі все не насправжки,
І навіть схожість зовсім не портретна.
Не так було! Інакше! Навпаки!
Не ті актори. Не такі акценти.

Прислали запис. Що воно таке?
Я вже й забула, де була та зйомка.
Якесь дівча, лякливе, боязке,
Зненацька виринає із потоку.

Конспекти, книги, поспіша кудись,
Замріяне і трішечки кирпате.
Я їй кричу: дитино, не дивись!
Тобі цього іще не треба знати!

Іди собі. Яка ще там біда?
Своя пора у стрічі і прощання.
Не час спливає — хлюпотить вода.
Звичайний дощик. Львівські калабані...

Й не тре" питати, що у далині?
Тобі іще журитися зарано.
Повір собі... Не так. Повір мені —
Печальній жінці з потойбіч екрану.

А стрічка знову далі попливла.
Із тим дівчам мені все зрозуміло:
Вона літає, я б так не змогла,
Та, мабуть, би уже і не зуміла...

І знов обрив. Пливе, пливе вода...
Ще всі каміння стиснуті у пращу.
Одно скажу: під ноги поглядай.
...А зрештою: не так було і страшно...

Наталя Дзюбенко-Мейс